RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.203 van 9 oktober 2002
in de zaak A. 115.674/XIV-8173.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 mei 1976 en van Joegoslavische nationaliteit, op 17 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 december 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 11 september 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MEULEMANS die, loco Advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 4 december 2001 en verklaart zich vluchteling op 6 december 2001.

1.2. Op 10 december 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 december 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U beweert een etnische Albanees afkomstig uit Vilance, Vushtrri te zijn. Tijdens de oorlog in Kosovo vluchtte u samen met uw broer en zijn gezin naar Macedonië. Na de oorlog keerde u allen terug. Via uw oom vernam u dat uw ouders door Servische militairen werden vermoord. Uw huis was volledig afgebrand. Samen met uw broer ging u in Prishtine wonen. In de zomer van 2001 kwam de eigenaar van het huis terug en diende u de woning in Prishtine te verlaten. U ging bij uw zus in Novaline, Vushtrri wonen. Uw broer ging naar een vriend in Prishtine. Anderhalve maand later vernam u van uw oom dat uw broer de familiale grond, ongeveer 80 ha, verkocht had voor 200.000 DM. U vertrok meteen naar uw vroegere woonplaats en zag dat

uw afgebrande woning heropgebouwd werd. De nieuwe eigenaar, H. A., toonde u de verkoopsakte. U vroeg hem waarom hij bij de verkoop niet geïnformeerd had naar andere familieleden, medeëigenaars. Hij zei dat hem dat niet interesseerde en voor de grond betaald had. U zei dat u daar zou blijven en u niet weg zou gaan. U kreeg een vuistslag en een slag van een geweerkolf. H. A. dreigde u te vermoorden. U ging naar uw oom in Vushtrri, die u vertelde dat uw broer Kosovo ontvlucht was. U vermoedt dat hij bij de familie van zijn echtgenote in Velika Kladusa (Bosnië) is. U kon niet meer bij uw zus blijven en had niets meer in Kosovo. Sinds de moord op uw ouders bent u tevens depressief. Uw dokter raadde u aan te werken om uw depressie te verhelpen. Na de verkoop van de familieëigendom door uw broer verslechterde uw toestand. Op 30 november 2001 verliet u Kosovo en reisde vervolgens via Albanië, Italië, Frankrijk en Luxemburg naar België, waar u op 4 december 2001 aankwam en op 6 december 2001 asiel vroeg.

Er dient te worden vastgesteld dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Kosovo anno 2001 heeft verlaten uit gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog bedoelde vrees dient te hebben bij terugkeer. De door u aangehaalde feiten, met name uw moeilijkheden n.a.v. de verkoop van de familieëigendom, het feit dat u niets meer bezit in Kosovo en uw gezondheidsproblemen, zijn immers motieven van gemeenrechte(r)lijke (gemeenrechtelijke), socio-economische, familiale en individuele aard, die als dusdanig niet res(s)orteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u geen feiten heeft aangehaald waaruit blijkt dat u om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie geen beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten.

Gezien uit uw opeenvolgende verklaringen duidelijk blijkt dat de door u ingeroepen vluchtmotieven vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève meen ik dat het niet noodzakelijk is u te horen.

(...).”.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van (de) artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen dd. 18.12.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 10.12.2001.

Mijn verzoeker werd niet gehoord, wat neerkomt op een schending van zijn rechten, waardoor hij niet de kans kreeg zijn elementen te ontwikkelen, waarnaar hij reeds summier verwezen had in zijn begeleidende nota. Men kan niet ontkennen dat in deze nota reeds nieuwe elementen staan i.v.m. de discriminatie en de mensonwaardige levensomstandigheden waarin mijn verzoeker verkeerde in zijn land.

Dat het gebrek aan interview zijn rechten van verdediging schendt, (aan)gezien hij zich niet ten volle heeft kunnen uitdrukken. Bovendien heeft het eerste interview amper 10 à 20 minuten geduurd, hetgeen het voor hem onmogelijk maakte om zich ten volle uit te drukken.”;

Overwegende dat artikel 6 van het EVRM niet toepasselijk is op de bestreden beslissing, gelet op het arrest van 5 oktober 2000 van het Europees Hof voor de rechten van de mens inzake MAAOUIA/Frankrijk; dat wat de beweerde schending van de rechten van verdediging en van de hoorplicht betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is; dat geen wettelijke bepaling het horen van verzoeker voorschrijft, en dat de rechten van verdediging niet onverminderd van toepassing zijn; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal van een verhoor kan afzien indien hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat de Commissaris-generaal in elk geval individueel beoordeelt of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van zijn beslissing; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk overweegt dat hij over voldoende elementen, met name de duidelijke verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, beschikte om, zonder verzoeker te horen, tot een gemotiveerde beslissing te komen; dat de Commissaris-generaal derhalve in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom hij niet ingaat op de vraag van verzoeker om gehoord te worden; dat enkel is vereist dat verzoeker in het kader van de asielprocedure nuttig voor zijn belangen kan opkomen; dat verzoeker deze mogelijkheid heeft gekregen bij het indienen van een gemotiveerd beroepschrift in dringend beroep; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kans kreeg om zo nodig aanvullende stukken in te dienen; dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verduidelijkt op welke wijze een verhoor tot een voor hem gunstige beslissing had kunnen leiden; dat bijgevolg het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

> "Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49, 51 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
>
> Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 18.12.2001, waarbij de beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dd. 10.12.2001 bevestigd wordt.
>
> Er dient te worden vastgesteld dat mijn verzoeker wel degelijk elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Kosovo anno 2001 heeft verlaten uit gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog bedoelde vrees dient te hebben bij terugkeer. De door hem aangehaalde feiten, met name (uw) moeilijkheden n.a.v. de verkoop van de familieëigendom, het afbranden van zijn woning, de moord op zijn ouders, de onmogelijkheid om zich te vestigen, het feit dat hij niets meer bezit in Kosovo en zijn gezondheidsproblemen, zijn immers niet alleen motieven van gemeenrechte(r)lijke, socio-economische, familiale en individuele aard, maar tevens een persoonlijke, rechtstreekse en directe vervolging die als dusdanig ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.
>
> In haar (zijn) beslissing dd. 18.12.2001 heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen in haar (zijn) motivering deze feiten niet of onvoldoende besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).
>
> Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden

aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.

R. v. St. nr. 44.801, 3 november 1993, T. Vreemd. 1994, 95; T. Vreemd., 1994, 56; Rev. Dr. Etr., 1994, 29.";

3.2.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoont hoe en waarom het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is;

3.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat de asielaanvraag van verzoeker geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen, en bijgevolg tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft besloten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat de Commissaris-generaal in voorliggend geval heeft geoordeeld dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of dat hij bij een eventuele terugkeer een dergelijke vrees dient te koesteren, daar de door verzoeker aangevoerde problemen van gemeenrechtelijke, socio-economische, familiale en individuele aard zijn die geenszins vallen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève; dat verzoeker geen concrete gegevens aanvoert die het tegendeel aantonen; dat verzoeker bijgevolg geen concreet en tastbaar element aanvoert dat zou kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie;

3.2.3 Overwegende dat verzoeker voor het overige niet aantoont dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, daar hij de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg kent; dat bovendien de asielprocedure een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, wat onder meer inhoudt dat er door de bevoegde overheid niet moet worden geantwoord op elk individueel argument aangevoerd naar aanleiding van de asielaanvraag, maar dat de overheid de onderliggende feiten op redelijke wijze dient te appreciëren en haar beslissing met draagkrach-tige motieven moet onderbouwen; dat de bestreden beslissing gedragen wordt door omstandige overwegingen, die niet worden weerlegd, laat staan betwist door verzoeker; dat deze overwegingen terzake dienend, deugdelijk en afdoende zijn, zodat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**